

Пљачка века, како је у јавности помпезно названа афера „Панцир“, налази се пред скорим расплетом. Након ослобађајуће пресуде за бившег министра Војске СЦГ Првослава Давинића, остало је да се крају приведе и суђење власнику компаније „Производња Миле Драгић“. Драгићу је иначе већ изречена ослобађајућа пресуда на нижој судској инстанци, док је Давинић добио пет од укупно шест против њега покренутих процеса.

Јавност и медији, који су по обичају оптужене унапред прогласили кривим, сада могу да спекулишу да ли иза ослобађајућих пресуда стоји још увек неререформисано судство или је читав афера, како то тврде оптужени, политички монтирана са циљем да се учврсти политичка и финансијска моћ једног човека и с њиме повезаних лобија и интересних група. О позадини афере панцир за НСПМ говори њен кључни актер Миле Драгић.

Господине Драгићу, који мотиви стоје иза покретања афере панцир од стране тадашњег министра финансија Државне заједнице Србије и Црне Горе Млађана Динкића и какве су њене последице?

М. Д. Када је 2005. године Динкић лансирао аферу панцир, увелико се захуктавала афера о продаји Националне штедионице у којој се он помиње као главни актер. Њему је, дакле, било у интересу да скрене пажњу јавности са афере у којој је био главни осумњичени на измишљену аферу панцир. Покретање афере панцир је између осталог била иницијална каписла за распад Државне заједнице Србије и Црне Горе. Да подсетим, тада је Мило Ђукановић изјавио да ће референдум о судбини државне заједнице, ако га буде, бити расписан на јесен 2006. Након што је покренута афера панцир, Лабус, тада десна рука Динкића, изјављује да Динкић треба да ухапси председника савезне државе јер је наводно и он умешан у аферу. Пазите, републички министар финансија треба да хапси савезног премијера...

У страху да ће бити ухапшен, Давинић, министар војске СЦГ, скрива се у Црну Гору. У покушају да разјасни ствари Мило Ђукановић предочава да је у послу око куповине војне опреме учествовала и Црна Гора и да је све било легално и законито, али то ништа није помогло. Напротив, Ђукановић користи додатну напетост створену у Србији ма из Србије као оправдање за расписивање референдум о независности Црне Горе на пролеће 2006. године. Афера панцир нанела је штету и војсци, а како се показало, и једној угледној фирми која је била четврти извозник у Србији по вредности извезене робе, одмах иза „Електропривреде Србије“, НИС-а и „Сартида“. У то време упошљавали смо око 8000 радника.

Шта је био непосредни повод, односно какав је интерес Динкић имао да лансира аферу панцир?

Ја сам упутио писмо и тражио пријем и код тадашњег председника Бориса Тадића и премијера Коштунице, желећи да их упознам са позадином ове монтиране афере, али нико није хтео да ме саслуша. Афера је направљена због тога што је Динкић хтео да у министарство одбране убаца свог човека Александра Радовића са задатком да контролише и одлучује о свим уговарањима, свој продаји и исплатама у војсци. Давинић се томе успротивио јер није хтео да један човек има толику моћ. У јавности се тада појавио податак да се вредност војне имовине процењује на 20 милијарди долара. Динкић и Мишковић су хтели да ту баснословну имовину узму за себе преко Радовића који је требало да одради прљави део посла. Све ово што говорим сам и на суду доказао. Давинић се томе успротивио, Динкић је тада био на врхунцу моћи и тако је настала, односно тако је конструисана афера панцир. Катастрофа је да Динкић и Мишковић и даље повлаче конце у овој земљи. Морам да кажем да поштено и часно радити у овој земљи је скоро немогуће, а последице такве погубне политике сви сада осећамо.

Ко је кога ојадно у "пљачки столећа"

Пише: Миле Драгић
уторак, 20 новембар 2012 14:31

Колико је вама лично било тешко да у таквим околностима створите једну успешну фирму која је, како рекосте, била четврти извозник у Србији?

Ми смо за војску почели да радимо од 2000. године, у време трајања ембарга на извоз војне опреме, али смо упркос томе имали задивљујуће резултате на које сам поносан. Током 1999. године производи наше фирме су према незваничним подацима војске спасли 15000 живота. Наиме, све лажне мете направљене су у "Производњи Миле Драгић". Од 3500 колико смо испоручили војсци 2500 је уништено. Ако се сећате, главнокомандујући снага НАТО Весли Кларк је тада изјавио да је око 80 посто војне технике Србије уништено. Када је наша војска почела да извлачи војну технику и када се испоставило да је уништено само 6 тенкова, од чега су само два погођена из ваздуха, Кларк је морао да поднесе оставку.

Можда је један од разлога да се тако силовито обруше на мене била и жеља да се додворе странама факторима. После скидања ембарга на извоз наоружања, постали смо врло цењени и познати у свету. Успело нам је да за свега три године освојимо тржишта на свим континентима осим Аустралије. Излагали смо на свим светским сајмовима и упошљавли 8000 радника. И онда је настала та афера која је зауставила све. Политички моћници су ме на сваком кораку саплитали. Ишли су тако далеко да су ме спречавали да као генерални заступник неких фирми учествујем на тендерима. Па све и да сам грешио и да сам као што они тврде крив, зашто да испаштају радници. Ја сам физичко, а фирма је правно лице. Они су се светили. То само говори колико је политика умешана и колико је ово политички процес.

Они који вас оптужују тврде да сте радили са надуваним ценама. Помиње се петогодишњи уговор вредан 300 милиона евра, а при томе тврде да сте пре 2003. године ваше производе продавали по знатно нижим ценама. Шта кажете на те оптужбе?

Ко је кога ојадио у "пљачки столећа"

Пише: Миле Драгић
уторак, 20 новембар 2012 14:31

Динкић који је лансирао аферу врло добро је знао да сиромашна истина нема шанси против богате и раскошне лажи. Зато је он на сва звона причао о пљачки столећа, користећи сав свој пропагандни апарат и све медије под његовом контролом против мене. Права истина је да сам ја извозио по већим ценама од оних које сам понудио војсци. Имам извозну царинску декларацију, доказ о уплати, уговоре из којих се види да је моја цена потврђена у извозу и да је већа. Сву поменућу документацију сам доставио суду.

У исто време, примера ради, „Застава“ је продавала пушку „АК47“ за 50 000 динара српској војсци, а за 21 000 је извозила ту исту пушку. А ја, који сам јефтиније хтео да продам опрему својој војсци и држави, запошљавао толики број људи и био међу првих шест фирми по плаћеном порезу, треба да одговарам. Ништа то није значило политичким моћницима. Једноставно су се окомили да ми узму фирму, да ми узму посао. И да не заборавим да напоменем да је Динкић лансирао лаж о петогодишњем уговору вредном 300 милиона евра, а радило се о уговору на 176 милиона евра.

У тој лавини оптужби пласираних у медијима могло се чути да ваши радници нису примали плате осам месеци, да је инспекција само наврћала и брзо одлазила из ваше фирме, да сте склопили уговор о, како се говорило, невероватно великој цифри од 80 000 шлемова за војску. Шта је од свега тога тачно?

До 2005. ми смо редовно исплаћивали плате и још слали на летовање комплетне породице свих запослених о трошку фирме на море. Наше су хале чисте као апотека, климатизоване, ми имамо врхунске услове за рад. Не можете произвести квалитет без врхунских услова и технологије. „Производња Миле Драгић“ је била у светском врху у сваком погледу. Што се тиче шлемова, реч је о 56 000 комада. Тада је ратни састав војске бројао 150 000. Морам вам рећи да су 1999. године од моје фирме тражили да испоручи 300 000 шлемова. Рекао сам им да је потребно неколико година да се произведе толика количина шлемова. Поучена тим искуством, војска је тражила да купи 50 000 шлемова. То значи да би сваки шести човек у некој ратној ситуацији био заштићен. Да ли је то хумано? Али политика је тако одлучила да можда уништи војску, да нам војска не треба да треба да будемо на ветрометини у овој тешкој кризној ситуацији у свету који све више личи на буре барута које сваки час може да експлодира.

Па ваљда је свакој држави на првом месту национална безбедност. Када дефинишете критеријуме националне безбедности, на основу њих правите и димензионирате

Ко је кога ојадио у "пљачки столећа"

Пише: Миле Драгић

уторак, 20 новембар 2012 14:31

комплетан систем, економију порески систем, индустрију... У ратним годинама кроз које смо прошли ништа није могло да се увезе. Морали смо се ослоњити на домаћу наменску индустрију. Још у оној старој Југославији о томе се много водило рачуна. Али ови људи по мени воде погрешну политику и не брину довољно о националној безбедности. У случају ратне опасности границе се затварају и располажете само оним што имате унутар граница. А ми бисмо по овом плану могли да заштитимо сваког шестог човека.

Навешћу вам један пример као илустрацију шта значи квалитетна домаћа опрема. Син мог књиговође је 1999. одлазио на фронт и ја сам му поклонио шлем. Приликом бомбардовања, када су их затекли на отвореном, он је добио гелер у потиљак и преживео је. Нажалост, ратни друг поред њега имао је обичан метални шлем и није преживео. Нудили су му да замени шлем јер се расцветао од силине удара, али он није хтео. Сутрадан је у тај исти шлем добио још један погодак. Двапута му је тај шлем, могу с поносом рећи, шлем произведен у нашем погону, спасао главу. Па шта је вредније купити шлемове или изгубити људе. Они који воде ову земљу морали би да воде рачуна о томе.

Колику штету је вама као успешном пословном човеку нанела та кампања која се још увек води? Тренутно она нема медијски карактер, али вас још увек развлаче по судовима?

Последице су немерљиве, како здравствене, тако и материјалне. Располажем доказима о изгубљеним пословима у вредности од 350 милиона евра од 2005. године до данас. Нека је ПДВ 20 посто, од те суме би негде око 60 милиона евра било плаћено само на порезе, да не говорим да би отприлике иста сума отишла држави на доплате за плате радника. Од 2000. године, када се усталичила нова револуционарна власт, Државна заједница СЦГ је имала дуг од неких 8 милијарди евра који се могао откупити за једну трећину.

Према поузданим рачуницама, имали смо преко 4,5 милијарди евра на Кипру. Тамо су у

Пише: Миле Драгић
уторак, 20 новембар 2012 14:31

потрагу за тим новцем отишли Динкић, Веља Илић и покојни премијер Ћинђић. Цела нација је посматрала на вечерњем дневнику како отварају шампањац и прослављају уз изјаву да су паре пронађене. После тога Динкић одлази поново на Кипар где се задржава неколико месеци. Када се вратио, изјавио је да пара нема. Ми смо за те паре могли вратити наш стари дуг и још би нам остало милијарду и по. Ти људи су дошли на власт, распродали су све фабрике и још нас енормно задужили. То је као да отац домаћин створи имање, кућу, трактор и дође његов син, све то распрода и још се задужи. Е, то су ови људи урадили.

Проблем је, дакле, у томе што су успешне друштвене и државне фирме продаване у бесцене, али и нека успешна приватна предузећа, какво је било ваше, плански уништавана. Мислите ли да сте некоме засметали, да сте угрозили нечији интерес да овлада тржиштем наменске производње?

Ја бих рекао да иза тога стоје мали, ситни зловни, прљави, лоши људи, жељни свега, који не цене туђи успех и који би волели да имају све богатство овог света и који су нам уништили државу. Могу они да причају шта хоће, резултати говоре о њиховом учинку. Довољно је погледати шта смо имали пре десет година, а шта имамо сад. Даћу вам пример Исланда. Тамо су оптужили премијера да није учинио све што је у његовој законској моћи да спречи финансијску катастрофу. Нису га оптужили да је узео и један динар него само зато што није учинио све што је у границама његових овлашћења и моћи. То значи да се од неког ко се прихватио важне функције очекује да учини максимум да буде одговоран и доследан. Погледајте шта су ови код нас урадили, имали су све и уништили су све и нико не одговара. Па ваљда неко треба да сноси последице. Ево ја тражим да неко одговара за ово зло које се мени и мојим радницима чини. Ево, бивши министар одбране Давинић је уништен, генерали, доктори наука, војска је уништена, а нико за то ние одговарао. Динкић је и данас у власти.

Даћу вам још један пример да видите како су овде поремћене вредности. У марту прошле године пред продају Макси маркета речено је да се овој трговини опрашта плаћање ПДВ-а због економске кризе. Знате шта то значи. Прво, то је противуставна одлука Владе на коју нико од правника није реаговао. Том одлуком се уводи неравноправност за привредне субјекте и она је вапијуће противуставна. Друго, то не да није бизнисмен, него неко ко поступа нељудски отимајући од радника који једва има за хлеб и млеко. Тај радник је за хлеб и млеко платио ПДВ, а ви тај ПДВ не платите држави већ га узмете за себе и то пред продају фирме. У овом друштву где такви људи пролазе поштенима је јако тешко, скоро је немогуће радити.

Ко је кога ојадно у "пљачки столећа"

Пише: Миле Драгић
уторак, 20 новембар 2012 14:31

Упркос томе што сте у првостепеној пресуди ослобођени кривице, неки центри моћи су вам практично забранили да учествујете на тендерима . Били сте и још увек сте онемогуђени да обављате свој посао у пуном обиму.

После оних резултата где сам спасао 15000 људских живота и сачувао војну технику вредну више стотина милиона долара у свакој другој држави ја бих добио орден. А овде сам добио хапшење. Тридесет дана сам био у притвору наводно због два плаћена ручка у вредности од сто евра а да на њима нисам био ни присутан нити сам потписао рачун. Пазите, бизнисмена, привредника који је запошљавао 8000 радника, који је био шести по висини плаћеног пореза, ви држите тридесет дана у притвору да бисте проверили да ли је био на ручку који је уредно књижен за десет хиљада и осамсто динара. Па ви сами закључите да ли је то политичка афера и да ли је то што су ми урадили криминал.

Процес против вас траје осам година. Стиче се утисак да је некоме стало да вас што дуже држи у неизвесности и својеврсној пословној блокади. Каква је веродостојност и утемељеност оптужнице ?

У оптужници су написане лажи. Прво, ту се тврди да сам 2003. године доставио нека документа. Па какве везе има 2003. са 2005. годином? Кад сам доказао суду да то нема везе, они су само преправили датум. Свесно лажу. Када сам рекао да то није тачно, рекли су неутврђени датум, нису уопште хтели да именују годину. Тиме је тужилац по Члану 334 Кривичног закона извршио кривично дело лажног пријављивања. Ја сам доказао да тужилац чини кривично дело. Тада сам пред судским већем рекао да је страшно кад ја као привредник или као било који грађанин ове државе урадим нешто лоше. Али зато постоји полиција, суд, тужилаштво. Ако неко из овог система који народ крвавом муком плаћа, мислим на судије, полицију, тужиоце, чини кривично дело, онда је то катастрофално. А управо мој тужилац то ради да би се додворио политичком моћнику. Ја сам рекао на суду отворено да Динкић не би могао да краде и пљачка од

Ко је кога ојадно у "пљачки столећа"

Пише: Миле Драгић
уторак, 20 новембар 2012 14:31

овог народа да нема таквих тужилаца. Такви људи су инструменти његове рушилачке политике. Вероватно баш због тих речи суд је кршио моје уставно право да имам јавно суђење. По уставу, сваки грађанин има право на јавно суђење.

Суд ми је укинуо право на јавно суђење баш зато да до јавности не би стигле ове моје речи. Иначе, ја сам ослобођен оптужби у првостепеном поступку али је мој предмет по жалби тужиоца отишао на Виши апелациони суд, где је стајао годину и по дана, након чега је донета катастрофална и смешна пресуда да се поступак врати назад. Ту суд узима за право себи да се стави испред вештака економске струке.

Мене оптужују да сам покушао да преварим војску тако што сам наводно понудио много већу цену од тржишне. Замислите, ништа није вредело ни то што сам им доставио фактуре које доказују која је стварна тржишна цена и по којој цени ја извозим. Поднео сам им извозну царинску декларацију, доказ о уплати, Федералне резерве Америке ми платиле. Ту нема шале, све је кристално чисто и јасно. Али њих то не интересује. При томе је важно да сам ја потписао уговор у којем су цене оријентационе. Купац, односно војска је тај који је требало да утврди да ли је то цена која им одговара, а не ја. Па како онда могу да ме терете да сам направио штетан уговор и да сам хтео да оштетим државу.

Да ли је читав поступак уговарања посла ишао по легално утврђеној процедури? У оптужби стоји инкриминација да је уговор потписало неовлашћено лице. Да ли је то тачно?

То су лажи. Потписало је овлашћено лице. Они нису знали шта да ме оптуже па су измислили како је уговор потписало неовлашћено лице. Ја сам свим новинама пустио деманти и позвао сам се на закон о јавном информисању по којем су дужни да објаве мој деманти. Ниједне новине то нису учиниле. Сви су прекршили закон. И коме ја да их тужим, том истом суду. Тај уговор је још на снази и стоји у суду. Уосталом, да није испоштована процедура, Давинић би био кажњен, не би био ослобођен. После потписивање уговора Динкићева инспекција је дошла у министарство одбране, све је пречешљала и није могла да нађе ниједну замерку.

Ко је кога ојадио у "пљачки столећа"

Пише: Миле Драгић
уторак, 20 новембар 2012 14:31

У мојој фирми од септембра 2005. до октобра 2006, пуних 13 месеци, била је финансијска полиција. Да су нашли један погрешан зарез, ја не бих сада седео овде. Дошли су са хеклерима и опколили фабрику. Када су их моји радници питали зашто то раде, одговорили су да су мислили да ће излазити непријављени радници, па да их хватају. Нико није изашао. Све један радник је био пријављен.

Имао сам 35 милиона динара на рачуну што је у оно време било око 500 000 евра. Све су ми паре отели са рачуна. И дан-данас се против тог незаконитог поступака отимања новца води истрага. Три вештачења су обављена са закључком да ми је новац незаконито одузет, али шта вреди кад суд неће да суди, и ревизија и допуна ревизије, али предмет и даље стоји у некој дубокој фиоци. А мени украли паре. И дан-данас, ево по трећи пут ове године, дошла је инспекција. Како се Динкић вратио, не излазе из фирме. Не може да се ради од њих. Ту долази пет-шест људи и само захтевају: дај овај папир, дај онај папир...

Да ли сте у вашој дугогодишњој пословној каријери приметили разлику у третману домаћег и страног бизниса ?

Могу вам навести низ примера. Страна фирма из моје бранше отворила је фабрику преко пута мојих погона и при томе ми узела инжењере и друге стручњаке. Код њих инспекција не долази, а од мене не излази. Они узимају раднике преко студентске задруге а да то нико не контролише. Мени то није дозвољено. Мој радник нема право да ради прековремено. Ја сам и за то ишао на суд. Динкић је у то време говорио да запослени у његовом министарству раде по 20 сати а ти исти инспектори из његовог министарства су против моје фирме покренули кривични поступак зато што су људи радили прековремено.

Ко је кога ојадио у "пљачки столећа"

Пише: Миле Драгић
уторак, 20 новембар 2012 14:31

А зашто су радили прековремено? Па зато што сам имао извозни посао, при чему царина није излазила 20 дана да оцарини робу, а мени је рок текао. Радницима је плаћен прековремени рад, по закону, дупло. Има још пуно примера неравноправног третмана домаћих у односу на стране фирме, да сад не помињем понашање банака и још много тога. Једноставно, постало је скоро немогуће бавити се производњом у Србији. Ефекти такве политике су видљиви у паду друштвеног производа, индустријске производње, одливу стручног кадра...

Да ли ћете, у случају да се судски процес заврши у вашу корист уз обештећење и наставак пословне сарадње са Војском Србије, у потпуности ревитализовати производњу у вашем предузећу?

Моја фирма и данас ради, и дан-данас ми извозимо, како које године, од 60 до 90 посто производње. Али постало је јако тешко. Процедуре су неверовато компликоване, тешко је добити извозну дозволу. Много је заиста, превише ствари које вам не дозвољавају да радите и које вас стављају у подређен положај у односу на инострану конкуренцију. Код њих то све иде отворено. Недавно је код мене у фирми био један Ирац и када је видео како и шта радим, рекао ми је благо теби. Ја кажем зашто. Он каже, ја имам у Ирској много мању фирму са истим производним програмом и одлично послујем, а могу мислити како је теби са оволиком производњом. Кад сам му испричао кроз шта пролазим, човек није мого да верује. Само је рекао да би, да сам у Ирској, било шест до седам људи из владе задужено да ми помогну. Они би ми донели све што треба пре него што бих и стигао да затражим. А овде ја имам само кочницу, само брејк, од људи који су плаћени да ми омогуће да радим. Сав тај притисак довео је до тога да од 1500 запослених 2005. сада имам 200 са тенденцијом смањивања.

Разговор водио Раде Ивковић